

Aladdin

Bearbejdet af Mariane Siem, Børnekulissen 2006

Der er følgende roller i eventyret:

Børnekulissen, Silkeborgvej 342, 8230 Åbyhøj.
Tlf. 86 75 55 00. Fax 86 75 54 00.
Internet: www.kulissen.dk E-mail: post@kulissen.dk

Tag kostumer på, og spil/lyt til eventyret, der kan læses højt af en voksen.
Forslag til replikker er skrevet med *Kursiv*.

Aladdin

Nu skal I høre en historie fra Mellemøsten. Den handler om Aladdin, der var en fattig ung mand. Hans far, Mustafa, var død og derfor skulle Aladdin og hans mor leve af de få penge moren fik for at sy for folk i byen. Aladdin drømte om at blive en rig købmand, når han blev stor. Så han elskede at gå med sin mor til basaren, når hun skulle købe brød. Alle de handlende prøvede at sælge deres varer til Aladdin og han spurgte sin mor:

Kan vi ikke købe et smukt tæppe?

Men hans mor sagde:

Vi har ikke råd, kære dreng.

Aladdin og Gulnare

I byen boede også en sultan. Sultanen var rig og havde en smuk ung datter. Hun hed Gulnare og hun elskede også livet i basaren. Hun sagde til sin kammerpige:

Kom, lad os gå.

Men sultanens rådgiver, Storveziren, advarede sultanen:

Gulnare er en ung kvinde. Hun burde ikke gå alene i byen uden en mand til at passe på hende.

Sultanen tænkte sig om og sagde:

Så må vi hellere gå med.

Aladdin og Gulnare

Da de skulle hjem fra basaren, gik Gulnare en omvej, så hun kom forbi Aladdins hus. Aladdin stod udenfor huset, og vinkede til hende, da hun gik forbi. De to havde nemlig tit snakket sammen på basaren og de var meget glade for hinanden. De kunne dog ikke blive gift uden, at deres forældre havde givet dem lov. Aladdin overtalte derfor sin mor til at spørge sultanen om han måtte få Gulnare. Da moren kom op på paladset, knælede hun for sultanen og spurgte forsigtigt:

Må min søn Aladdin blive gift med Gulnare?

Men sultanen grinede bare og sagde:

Min datter skal ikke giftes med en fattig dreng!

Sultanens rådgiver, Storveziren, grinede også og sagde for sjov:

Aladdin kan få Gulnare den dag, han har et palads, der er større og smukkere end sultanens.

Så måtte moren gå hjem igen, og Aladdin blev meget ked af det, da han hørte, hvad de havde sagt.

Aladdin og Gulnare

En dag kom der en fremmed til Aladdins hus. Han sagde, at han var Mustafas ven, og at han var kommet for at bede Mustafa om en tjeneste. Da han hørte Mustafa var død, spurgte han Aladdin: *Hvis du får alt det guld og alle de ædelstene du vil ha´, vil du så hjælpe mig?* Aladdin var i tvivl, for han vidste jo ikke om den fremmede talte sandt. Den fremmede tog en smuk ring frem fra sin lomme. *Her er en lille forsmag på, hvilke rigdomme der venter dig,*

hvis du siger ja.

Ringen overbeviste Aladdin. Han tog den på og sagde:

Farvel kære mor. Når jeg kommer hjem, er jeg en rig mand.

Aladdin og Gulnare

Han gik med den fremmede ud af byen – så langt, at der til sidst ikke var flere huse, men kun ørkensand så langt øjet rakte. Pludselig stoppede den fremmede op, pegede mod jorden og sagde:

Alakazam!

Og i det samme kom en underjordisk have til syne. Aladdin forstod nu, at den fremmede var en troldmand, men var forblændet af den smukke have. Træernes stammer var af guld, bladene var af sølv og alle blomster var af ædelstene. Troldmanden sagde: *Kravl ned i den underjordiske have og find en gammel olielampe. Når jeg har fået lampen, må du tage, hvad du vil fra haven.*

Aladdin kravlede ned i haven og mellem alle træerne fandt han den lampe, som troldmanden ville have. Han skyndte sig at løbe tilbage til troldmanden, men træerne var forheksede og deres grene spærrede vejen for Aladdin. Aladdin prøvede at komme fri, men jo mere han prøvede, jo mere blev hans tøj viklet ind i grenene. Han råbte:

Kom ned i haven og hjælp mig!

Men troldmanden sagde:

Ræk mig først lampen!

Det kunne Aladdin jo ikke, men troldmanden troede, at Aladdin var ude på at snyde ham. Han blev vred og råbte:

Alakazam!

Og i det samme blev lemmen til den underjordiske have lukket og troldmanden forsvandt. Træernes grene gav slip på Aladdin og nu sad han med lampen foran sig i den mørke have. Han vidste ikke, hvad han skulle gøre, og gned sine hænder i fortvivlelse. Tilfældigvis gned han også på den ring, han havde fået af troldmanden. Det viste sig at være en magisk ring, for i det samme stod der en ånd foran ham. *Hvad befaler min herre? Jeg kan trylle dig op og ned og frem og tilbage.*

Aladdin var både overrasket og bange, og udbrød: *Jeg vil bare gerne hjem!* I det samme var ånden væk og Aladdin var hjemme hos sin mor igen.

Aladdin og Gulnare

Aladdin fortalte sin mor alt om, hvad der var sket og de ærgrede sig begge over, at de ingen penge havde fået. Aladdin fik dog den idé, at han kunne sælge lampen. Han ville straks gå på torvet, men hans mor sagde: *Du skal pudse lampen først.* Aladdin begyndte at pudse lampen. Pludselig stod endnu en ånd foran ham. *Hvad befaler min herre? Jeg kan give dig alt, hvad du*

ønsker.

Aladdin tænkte sig om.

Jeg vil have mad og penge!

Og i det samme var huset fyldt med den dejligste mad og bunker af penge. Da Aladdin så det, sagde han:

Lav mit hus om til et palads, der er større og smukkere end sultanens!

Og straks forsvandt ånden og Aladdin stod nu midt i et stort og smukt palads.

Aladdin og Gulnare

Aladdin gik straks op til sultanen og tog Gulnare i hånden og sagde:

Nu skal vi giftes.

Sultanen blev meget overrasket og råbte højt:

Hvad i alverden bilder du dig ind?

Aladdin fortalte, at han nu havde et palads, der var større og smukkere end sultanens. Storveziren gjorde store øjne og udbrød:

Det vil vi se, før vi tror.

Både Sultanen, Storveziren, Gulnare og kammerpigen gik med Aladdin. Da de så paladset, blev de meget imponerede, men sultanen brød sig ikke om, at Aladdin skulle have Gulnare og ville have hende med hjem igen. Men Gulnare sagde bestemt: Far, du skal holde hvad du lovede!

Og så måtte Sultanen holde et stort og fint bryllup, og bagefter flyttede Gulnare ind på Aladdins palads sammen med sin kammerpige.

Aladdin og Gulnare

En dag gik Aladdin på jagt. Mens han var væk, besluttede Gulnare og Aladdins mor at besøge sultanen på paladset, og kammerpigen var derfor alene hjemme. Hun var ved at gøre rent, da hun fik besøg af troldmanden, der med venlig stemme sagde: *Jeg har en aftale med Aladdin om at hente en gammel olielampe.* Kammerpigen vidste ikke noget om troldmanden og lampens magiske kraft. Hun smilede derfor og sagde: *Aladdin er ikke hjemme, men jeg ved hvor lampen er.* Så hentede hun lampen og gav den til troldmanden.

Aladdin og Gulnare

Så snart troldmanden var kommet ud af paladset, gned han straks på lampen, for han ville have hævn over Aladdin. Så da lampens ånd kom frem og sagde: *Hvad befaler min herre?*

Svarede troldmanden:

Tryl mig og Gulnare hjem til mit palads!

I det samme forsvandt ånden og Gulnare sad nu ved siden af troldmanden i hans mørke palads. Troldmanden fortalte Gulnare, at Aladdin var en tyveknap og ville blive halshugget så snart, at sultanen opdagede, at hun var væk. Og så kiggede han hende i øjnene og sagde: *Fra nu af er det mig, der bestemmer – og jeg bestemmer at vi skal giftes!*

Gulnare kiggede foragteligt på ham og sagde:

Aldrig i livet!!

Troldmanden rejste sig langsomt op, og sagde med hviskende stemme:

Bare vent – jeg skal nok få min vilje.

Han grinede og forsvandt, og lod Gulnare sidde alene tilbage.

Aladdin og Gulnare

I sultanens palads var der ingen, der kunne finde Gulnare og da Aladdin kom hjem fra jagt, blev han lige så overrasket som de andre over, at Gulnare var væk. Da sultanen hørte, at Aladdin ikke vidste hvor Gulnare var, blev han så vred, at han råbte: *Du har ikke passet ordentlig på min datter! Storvezir, slå ham ihjel.*

Men Aladdin lovede, at han nok skulle finde Gulnare inden dagen var omme. Da de andre var gået, gned han på sin ring, og ringens ånd stod nu foran ham: *Hvad befaler min herre?*

Aladdin sagde:

Tryl mig hen til Gulnare.

Straks stod han ved siden af Gulnare i troldmandens palads, hvor hun sad og græd. Da hun så Aladdin, tørrede hun øjnene og sagde lettet: *Åh, jeg troede at jeg aldrig skulle se dig igen.* I det samme hørte de troldmanden komme gående. Aladdin gav hurtigt Gulnare et hvidt pulver, som hun skulle putte i troldmandens vin. Derefter gemte han sig bag et gardin. Da troldmanden kom, sagde Gulnare:

Lad os fejre, at vi skal giftes. Lad os drikke et glas vin.

Uden at troldmanden lagde mærke til det, fik Gulnare hældt det hvide pulver i troldmandens vin, og i det samme troldmanden drak af glasset, faldt han død om, forgiftet af det hvide pulver. Gulnare kaldte på Aladdin, der kom frem fra sit skjul. Han kiggede på troldmanden og sagde: *Endelig er vi fri for ham. Lad os så komme hjem.* Han fandt lampen under troldmandens kappe og ved det første strøg på lampen, kom lampens ånd kom frem.

Hvad befaler min herre?

Aladdin befalede, at ånden skulle trylle dem hjem på paladset igen. Og da de var kommet tilbage, skyndte de sig over til sultanens palads, hvor alle blev glade for at se både Gulnare og Aladdin igen.

Aladdin og Gulnare

Aladdin var også glad. Han havde fået Gulnare, et prægtigt slot og han kunne købe alt, hvad han ville på basaren. Han gemte derfor lampen et hemmeligt sted, for nu havde han ikke brug for den længere. Han inviterede alle i byen til en kæmpe fest for at fejre sin lykke og den dag sultanen døde, blev Aladdin den nye sultan i byen. Og sådan sluttede den historie.